

A woman in a red swimsuit is floating on her back in a swimming pool. The water is a vibrant blue-green color. The woman's head is tilted back, and her arms are resting on her chest. The pool's edge is visible in the top right corner.

NINA
WÄHÄ
BABETTA

Suomentanut Sanna Manninen **WSOY**

Nina Wähä
BABETTA

SUOMENTANUT SANNA MANNINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Pohjoismaiden ministerineuvosto

Pohjoismaiden ministerineuvosto
on tukenut teoksen kääntämistä.

Suomentaja kiittää
Taiteen edistämiskeskusta tuesta.

Ruotsinkielinen alkuteos
Babetta

BABETTA © NINA WÄHÄ,
FIRST PUBLISHED BY NORSTEDTS, SWEDEN, IN 2022
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH NORSTEDTS AGENCY
SUOMENKIELINEN LAITOS © SANNA MANNINEN JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48974-1
PAINETTU EU:SSA

MITÄ ON ystävyys?

Onko se platoninen rakkaussuhde?

Onko se itse valittu sisarusuhde?

Kai se voi olla kaikkea tuota, mutta ystävydessä on ulottuvuus, joka on kattavampi kuin yksikään sisarus- tai rakkaussuhde, minkä vuoksi se tuntuu joskus melkein kannibalistiselta. Ei kai ketään muuta kuin ystävää voi rakastaa niin paljon ja niin puhtaasti, että joskus tuntuu ettei toisesta saa tarpeekseen muuten kuin sisäisesti nauttimalla?

Olen tuntenut tuollaisen ystävyuden mielettömän liekin roihuavan sisälläni vain kerran, ja sen ystävän vuoksi tekisin kyselemättä ihan mitä tahansa. Ja minä tiedän, *tiedän*, että hän tekisi minun vuokseni samoin.

Tämä on kertomus siitä ystävydestä.

I

HÄN KUTSUU ja minä tulen. Niin se on. On aina ollut. Hän pyytää, ja minä teen kuten hän haluaa.

»Tule tänne.»

Tullaan, tullaan. Kyllä minä tulen.

Hänen ihonsa on kullanvärinen. Hän loikoo selällään altaan reunalla toinen käsi vedessä, hyväilee hitaasti vettä yhä uudelleen ja uudelleen. Vatsa on kuopalla, päällä mustat kolmiobikinit. Kaikki hänen vartalossaan on täydellistä. Pitkät jalat ovat karvattomat, rinnat sopivan pienet. Voisin katsella häntä kuinka kauan tahansa. Hänen kasvojaan, hänen vartaloaan, hänen hiuksiaan. Jos saa osakseen hänen huomionsa, sen kyllä tuntee, se on kuin aurinko pilkistäisi yhtäkkiä esiin pilven takaa tai kuin valonheitin syttyisi. Hänellä on sellainen vaikutus ihmisiin. Loun vaikutus. Sen avulla voi napata pääosan kansainvälisestä suurelokuvasta jo yhdeksäntoista-vuotiaana. Sen avulla avautuvat kaikki ovet.

Kun seisoo vieressä ja näkee kaiken tuon tapahtuvan, on mahdollon kääntää katsettaan.

TALVIKUUKAUSINA HÄNEN ihonsa oli niin harmaa. Kunnes hän oppi käyttämään itseruskettavia tuotteita. Kunnes hän oppi käymään solariumissa, mutta vain kerran viikossa. Joku monista meikkaajista opetti sen Loulle. Tiheämmistä käynneistä on haittaa, iho vanhenee. Peruuttamattomasti. Suojakertoimesta täytyy aina pitää huoli. Tietenkin. Auringolta suojautuminen on yksi monista totuuksista jotka osoittavat, kertovat, kuka olet, mihin sijoitit hierarkiassa, minne kuulut.

Lou on rakentanut koko persoonansa sille, että hän ei missään tapauksessa tee asioita pelkästään saadakseen hyväksyntää. Hyväksynnän hakeminen perustuu yksilön tarpeeseen. Se on lihallista. Työ sen sijaan perustuu yksilön vakaumukseen, että hänet on tarkoitettu johonkin suurempaan, johonkin ruumiin ulkopuoliseen, johonkin tärkeämpään. Loulle tärkeintä on aina ollut *työ*. Hän on aina keskittynyt prosessiin ja työhön. Hän on hyvin kurinalainen. »Se on ainoa tapa päästä eteenpäin.» Ja miten ristiriitaista onkaan haluta päästä eteenpäin samaan aikaan kun ei missään tapauksessa halua olla pyrkyri. Eihän menestys ole tärkeää. No, niin on helppo sanoa, jos on menestynyt.

Se oli suurelokuva. Kaikin puolin. Siitä ei pääse yli eikä ympäri. Sitä ei kukaan voi Loulta viedä. *Babettan* näkivät miljoonat ihmiset ympäri maailmaa, elokuva voitti Berliinin

elokuvajuhlien Kultaisen karhun sekä useita Oscareita, muun muassa kuvauksesta ja lavastuksesta (se oli ehdolla myös parhaaksi elokuvaksi mutta ei voittanut), ja Ruotsissa elokuvaa esitettiin kaikissa teattereissa ja se sai huippuarvostelut kaikissa lehdissä, joka paikassa. Kaikki puhuivat siitä. Kaikki ovet avautuivat Loulle. Sitä ei voi kiistää. Mitä ikinä elokuvasta nykyään ajattelekaan, se on legendaarinen.

Babetta on elokuva palvelustytöstä, joka palkattiin 1800-luvun alussa nuoren kreivi István Széchenyin sukutilalle Győr-Moson-Sopronin läänissä Itävallan keisarikunnassa, Unkarin alueella. Lou esitti pääosaa. Se oli hänen ensimmäinen kansainvälinen roolinsa. Tai oli hän tehnyt lyhytelokuvia elokuvakoulun kesäkurssilla Lontoossa, ja mehän kuvasimme yhteisen interrailreissumme, mutta *Babetta* oli hänen ensimmäinen oikea kansainvälinen elokuvaroolinsa. Se joka muutti kaiken.

Ihmiset vaikuttivat kauhean hämmästyneiltä, siis toimittajat ja sen sellaiset, ihmiset jotka eivät tunteneet Louta. Minä tiesin, ettei se ollut hänelle mikään yllätys. Se ei ollut sattumaa.

»Olen valmistautunut tähän koko elämäni», Lou sanoi minulle. Istuimme Björns trädgårdissa myöhään yöllä, tai varhain aamulla, olimme osuneet Tjärhovsgatanin leipomon kohdalle Kvarnenin sulkemisen jälkeen, miten oikein olimme päässeet sisään Kvarneniin vaikka olimme vasta yhdeksäntoista, juuri sen ansiosta, nuoruutemme, ikämme, turmeltumattomuuden, Loun valonheittimen.

Tuore pulla oli iso kuin frisbee, söimme siitä vuoron perään. Lou nyhti huolellisesti pullasta pieniä palasia, kuin

hiiren suupaloja, ja antoi sen sitten takaisin minulle. Minä söin valtaosan pullasta hyvällä ruokahalulla. En pystynyt siihen aikaan hillitsemään itseäni. En ymmärtänyt että pitäisi pystyä. Minulla ei ollut lainkaan itsekuria. Toisin kuin Loulla. Miten niin koko elämäsi, ajattelin. Eihän se ole vielä alkanutkaan. Siltä minusta tuntui. Ettei elämäni ollut alkanut. Mutta minulla ei ollutkaan itsekuria eikä näköaloja. Silloin luulin yhä että riitti kun teki asiat oikeassa järjestyksessä, että kiirettä ei ollut, että elämä oli loputtoman pitkä ja minulla oli käytettävissäni kaikki maailman aika. Miten tyhmä olinkaan. Toisin kuin Lou.

Täytyy nimittäin olla myös fiksu. Lahjakkuus ei riitä. Jos haluaa päästä eteenpäin, täytyy suunnitella. Lou oli lähdössä seuraavalla viikolla Lontooseen, koska esituotantotyöt olivat alkamassa. Testimeikit ja -kampaukset. Pukusovitukset. Puhevalmennus. Henkilökohtainen treniohjelma. Harjoitukset (vaikka ne olivatkin aika lailla toissijaiset, sillä ohjaaja oli hyvin dominoiva ja ohjasi näyttelijöitään kuin marionetteja) ja balettitunnit The Royal Balletin opettajan johdolla. Tuotantoyhtiöstä soitettiin monta kertaa päivässä, se oli alkanut heti kun oli selvää että rooli oli Loun. Minä istuin vieressä tai samassa huoneessa, samalla viltillä, katselin kun Lou nousi ja käveli edestakaisin rannalla Långholmenissa. Näin hänen ruumiinkielestään, miten ihastuttava hän oli myös puhelimessa, myös englanniksi. Loun vaikutus oli mahdollista siirtää toiselle kielelle, se välittyi jopa puhelinlinjoja pitkin.

Kesäkuussa olimme päässeet ylioppilaaksi Södra Latinin lukion teatterilinjalta. Ja minä kun luulin, että nyt maailma avautuisi ja elämä alkaisi. Miten väärässä olinkaan. Miten tyhmä.

II

ME OLEMME parhaat ystävät. Olemme olleet niin kauan, etten edes muista miten se alkoi. Miten ihmissuhteet alkavat? Rakkaussuhteet on helppo ajoittaa, niissä on selvä ennen ja jälkeen. Ensimmäinen suudelma. Ero. Mutta ystävyys? Se alkaa kuin varkain.

Päädyimme samalle luokalle lukiossa. Muistan miten iloinen olin siitä, että olin päässyt kaupungin parhaalle teatterilinjalle, se todisti että olin joku, tai minusta voisi tulla joku. Oliko sellainen edes tärkeää minulle siihen aikaan? En muista. En muista mitään koulun alkamisesta, ensimmäisistä värisevistä päivistä, en koulun pihaa, en luokkahuoneita, en mitään. En muista luokkakavereitani, en Loutakaan. Me kuitenkin ystävyystyimme nopeasti, sillä tavalla kuin ystävyystään kun ollaan vielä melkein lapsia, ja sen jälkeen me olimme erottamattomat. Koko lukioajan. Ja täältä ikuisuuteen.

Teimme kaiken yhdessä. Siihen aikaan en miettinyt koko asiaa, nyt minua on alkanut hävettää, en kerro siitä kenellekään, en haluaisi edes ajatella sitä. Mutta toisinaan ajatukset tulevat silti, vaikka en haluakaan.

Ajattelen esimerkiksi että on outoa käydä yhdessä suihkussa, jos ei seurustele. On outoa jäädä yökylään niin usein. Nukkua aina samassa sängyssä. Nukkua käytännössä alasti samassa sängyssä, pelkässä T-paidassa ilman pikkuhousuja. On outoa valita poikaystäviksi kaverukset, jotta kuvio toimi. Syödä samalta lautaselta, samaa voileipää, käyttää samaa

haarukkaa, juoda samasta lasista. Puhua puhelimesta illalla nukkumaan mennessä ja aamulla ennen koulua. Jatkaa toisen lauseita. Me olimme kuin organismi. Ihmiset sanoivat että muistutimme toisiamme. »Teidän täytyy olla siskokset.» Olin siitä kauhean ylpeä. Nyt se hävettää minua. En tarkoita, että häpeäisin ystävyttämme. Tai Louta. Mutta siinä on jotain harkitsematonta, sellaisessa läheisyydessä, suojattomuudessa, uskossa, että kaikki tuo voi olla ystävyyttä. Ei se voi. Ei kai se voi?

Babettasta on melkein viisitoista vuotta. Olemme pitäneet yhteyttä, olemmehan parhaat ystävät. Tietenkään emme ole tavanneet yhtä usein kuin nuorena. Lou on tehnyt töitä ja matkustanut ja tehnyt töitä ja matkustanut, ja minä olen pysynyt täällä. Hakenut teatterikorkeakouluun, joka vuosi, kaikkiin kaupunkeihin. Olen nähnyt Tukholman muutoksen, olen nähnyt sen selvästi, koska olen pysynyt aloillani. Pysynyt aloillani kuin este kehitykselle. Nykyaikaistumiselle.

Milloin me viimeksi puhuimme, tapasimme? Siitä on varmasti vähintään vuosi. Ja nyt Lou on soittanut. Nyt, viisitoista vuotta myöhemmin, hän on pyytänyt minut kylään. Ranskaan. Hän lähetti kuvan itsestään, se on otettu viistosti ylhäältäpäin, hän on ruskettunut ja hänellä on päässään olkihattu, jonka harvan lierin läpi valo sirottuu hänen kasvoilleen nelikulmioina, ne ovat kuin kultaisia pisamia. Lou tiesi etten pystyisi vastustamaan kuvaa. »Tule tänne.» Minä tulen. Mitä ikinä pyydätkin.

Ostan lipun, ja kaksi päivää myöhemmin, heinäkuun ensimmäisenä, lennän hänen luokseen. Puhelimen akku loppuu lennon aikana, enkä löydä lentokentältä paikkaa jossa voisin ladata sen. Jään uloskäynnin lähelle odottamaan

ja toivon ettei ovia ole useampia. Takseja pitkissä jonoissa. Niiden välissä liikkuu miehiä, ulkonäkönsä perusteella varmaankin pohjoisafrikkalaisia, he tupakoivat ja elehtivät toisilleen, roikkuvat avatuista ikkunoista. Aurinko on syövyttävän, armottoman valkoinen. Kaikki ääriviivat pyyhkiytyvät pois. Palmut kurottavat kohti taivasta. Lentokoneet nousevat ja laskeutuvat. Hikoilen. Louta ei näy. Odotan. Epäröin. Teen vielä kierroksen. Menen kioskille, jossa myydään kahvia, tupakkaa ja croissantveja. Lopulta uskaltaudun puhuttelemaan finninaamaista teinipoikaa ja kysyn änkyttävällä kouluranskalla, saisinko ladata puhelimeni. Hän kohauttaa olkapäitään, ei ymmärrä sanojani. En toista kysymystä. Astun ulos ja istuudun odottamaan penkille liukuovien viereen. T-paita liimautuu selkään, kuvittelen miten märältä se näyttää. Lou tietää, että olen tulossa. Tämä ei ole ensimmäinen kerta kun joudun odottamaan häntä. Sellainen dynamiikka on, on kai aina ollut? Minä odotan aina häntä.

Onko yksikään tällainen ystävyys, kuumeinen tai kannibalistinen, kestänyt ajan hammasta? Onko olemassa ihmisiä, jotka pystyvät elämään koko elämänsä sivuhenkilönä jonkun toisen elämässä?

Monikaan ei tiedä, että aikoinaan hänen nimensä oli Louise Bergström. Kun hän sai lukion ekalla luokalla ensimmäisen roolinsa statistina Tukholman kaupunginteatterin musikaalissa, hän vaihtoi nimensä. Hänestä tuli Lou Faucher. Ei hän silti henkilöllisyyttä vaihtanut, kaikki käyttivät hänestä muutenkin lempinimeä Lou, ja Faucher oli hänen äitinsä sukunimi, äidin isähän oli Ranskasta. Lou Faucher. Sillä nimellä maailma hänet tuntee. Minä kuitenkin muistan. Minä voisin kertoa asioita, paljastaa.

Taksinkuljettajat viittoilevat minulle, huutavat ranskaksi, kysyvät haluanko kyydin. Pudistan päätäni. Enhän minä tiedä minne olen menossa. Lou ei ole lähettänyt osoitetta, enkä minä ole kysynyt. »Tule tänne.» Ja minä tulin. Kuin koira.

Kun Lou lopulta saapuu, on jo myöhäinen iltapäivä. Tai ilta, paitsi jos on kovin mannermaiset tavat. Hän hurauttaa pysäköintialueelle mustalla autolla, joka näyttää kalliilta. Himmennetyt ikkunat, vaalea nahkaverhoilu. Hiukset huolettomalla sykeröllä, sarvisankaiset aurinkolasit, lyhyet farkkusortsit ja iso valkoinen paita, ilmava, täydellisen rypytön. Chanelin ballerinat. Lou haluaa minua, ottaa kasvoni käsiensä väliin.

»Anteeksi!»

Lou nutristaa suutaan. Hän on vastustamaton. Kykenen tuskin katsomaan häntä, mutta en silti pysty kääntämään katsettani, aivan kuten auto-onnettomuudessa, jumalaisessa tapaturmassa.

»Joka paikassa oli ruuhkaa, en ole ajanut kaupunkiin sen jälkeen kun lomasesonki alkoi. Saitko tekstarini?»

En tunnista Loun ääntä, se kuulostaa väkinäiseltä, kuin hän joutuisi ponnistelemaan saadakseen sanat suustaan. Ehkä se on normaalia. Milloin Lou on viimeksi puhunut ruotsia? Emme ole tavanneet pitkään aikaan. Minä lähetän välillä tekstareita oikeastaan edes odottamatta vastausta. Lou vastaa satunnaisesti. Hänen suosikkiemojinsa on punainen sydän.

»Oletko syönyt? Pysähdytäänkö ostamaan sinulle pan bagnat?»

En tiedä mikä se on enkä kysy, pudistan vain päätäni. Minulle tulee kuumuudesta huono olo. Kerron että puhelimestani loppui akku, ja rullaamme pois lentokentältä. Autossa

on viileää, alle kaksikymmentä astetta. Ruotsin kesälämpötila. Selkäni liimautuu selkänöjaan. Katselen maisemia, ohi suhah-tavia palmuja, erikoista valoa, se melkein syövyttää silmiä. Minulla ei ole aurinkolaseja mukana, ja tajuan että sellaiset on hankittava ensi tilassa. Valo tuntuu kovertavan minua.

Yhteen aikaan viiltelin itseäni. Olisiko ollut lukion toisella luokalla, en muista tarkalleen. Myöhemmin olen lukenut aiheesta ja ymmärtänyt, että viilteleminen on joillekin ikään kuin varaventiili, keino purkaa kipua ja ahdistusta, mutta ei se minulle ollut. Minä viiltelin käsivartta huomionkipeyttäni. Yritin esittää ihmistä joka oli riittävän kiinnostava ollakseen ahdistunut. En viiltänyt erityisen syvään, se ei sattunut kauheasti, mutta tuntui hyvältä, kun sain sen jälkeen näyttää haavat Loulle.

Ensimmäisen kerran Lou huomasi viillot sattumalta koulun ruokasalissa. Juurespaistosta. Kasvissyöjille oli aina tarjolla juurespaistosta. Pitkiä kalpeankeltaisia suikaleita vetisessä sörsselissä. Kurkotin suolasirotointa, ja paidan hiha nousi ylös. Lou näki viillot. Koko maailma tuntui pysähtyvän. Lou tarttui käteeni, sulki sen omiensa väliin (hänellä oli aina kylmät kädet, ovatkohan ne edelleen yhtä kylmät?) ja katsoi minua hyvin vakavasti monivärisillä silmillään. Silmät saattoivat olla siniset tai harmaat tai vihreät tai kaikkea yhtä aikaa. Muuntautumiskyky on menestyvän näyttelijän tärkein ominaisuus, draamanopettajamme sanoi aina. Lou katsoi minua muuntautumiskykyisillä silmillään. Sitten hän silitti poskeani. Huomasin että hän sääli minua. Mutta huomasin myös että hän näki minut.

Ensimmäistä kertaa seurasi vielä muutama, mutta tunsin Loun kiinnostuksen pikkuhiljaa hiipuvan. Hän kehotti minua

olemaan varovainen, jotten saisi arpia: »Jos on paljon arpia tai tatuointeja, on vaikeampi saada rooleja.» Hän oli tietysti oikeassa. En ollut tullut ajatelleeksi asiaa niin käytännöllisestä näkökulmasta. Mutta luonnollisesti Lou oli oikeassa. Sen jälkeen lopetin. Lou tuntui pettyvän minuun sen vuoksi. Lopettaminen ei ollut minulle vaikeaa, mikä oli vain uusi todiste siitä, etten ollut viilleillyt »oikeasti». Sama juttu tupakan kanssa, tupakoinnista ei vain tule tapaa, vaikka pitkään yritin, varsinkin silloin kun opiskelin elokuvatiedettä, silloin tupakka kuului ikään kuin univormuun. Lopetin kuitenkin heti kun kurssi päättyi.

En kysy minne olemme menossa enkä kysy Loun kuulumisia, radio on päällä ja siitä virtaa ranskankielistä pälpätystä, kuuntelen puolella korvalla mutta osaan ranskaa niin huonosti, etten ymmärrä kuin sanan sieltä, toisen täältä. Loun ranska on täydellistä. Tai mistä minä tietäisin. Ainakin minusta kuulostaa siltä. Lukion ranskan tunnit olivat Loulle helppoja, koska hän on ranskalaista syntyperää. Opettaja kuuli hänen täydellisen ääntämyksensä ja antoi joka lukukausi parhaan arvosanan. Loun ei tarvinnut edes käydä tunneilla.

»Asutko nykyään täällä?» minä kysyn.

Lou tekee epämääräisen eleen, se on olankohautuksen ja päänpudistuksen välimuoto. Hänen ripsensä ovat pitkät ja tummat, mutta hänellä ei ole lainkaan meikkiä.

»Olen ollut täällä pääsiäisestä lähtien, mutta minähän olen reissannut edestakaisin monta vuotta», hän sanoo katse tiessä ja kädet ratissa. Jokainen liike, vaikka kuinka pieni, on täydellinen.

»On vaikeaa järjestää aikaa ja luoda tukikohta, jonkinlainen koti. Ja koska Renaudilla on koti ja koska hän on nykyään

niin iso osa elämäni, on tuntunut jotenkin turvalliselta palata aina tänne.»

Hän ääntää Renaudin nimen täydellisesti, r-kirjainta rullaten. Sitten hän hymyilee minulle. Hymykuopat näyttävät melkein photoshopatuilta. Niin täydellisiltä. Vastaan hymyyn.

»Hauskaa että saan tavata hänet», sanon ja tarkoitan sanojani.

Olen nähnyt Renaudista valokuvia. Sellaisissa juorulehdissä kuin US Weekly. Jossain gaalassa otettu valokuva, jossa he seisovat rinnakkain. »Elokuvan kuvaaja ja näyttelijä saapuivat yhdessä.» Siinä ei ollut mitään erikoista. Kukaan ei reagoinut siihen, että Renaud oli kaksi kertaa vanhempi kuin Lou. Renaud on hyvännäköinen sellaisella ranskalaisella tavalla. Harmaata ohimoilla, valkaistut hampaat, ahavoitunut iho, isot kädet. Sehän tiedetään, mitä isoista käsistä sanotaan. Muistan ajatelleeni, että Renaudista huokui tietty big dick confidence. En kuitenkaan kysy Loulta. Enhän tiedä, millainen heidän suhteensa tarkkaan ottaen on.

Oletan että Renaud on rakastunut Louhun. Niinhän kaikki ovat. Niinhän kaikille käy. Ja rakastuminen kuuluu Loun taktiikkaan. Taktiikka kuulostaa kauhean ilkeältä, mutta kaikki liittyy Loun vaikutukseen. Se pitää ottaa lukuun. Kaikki ihmiset käyttävät toisiaan, kuka milläkin tavalla. Loun kauppatavara on seksi. Lupaus seksistä, tai toive. Mutta se ei taida olla koko totuus, on jotain muutakin, jotain enemmän. Tiedän sen, tunnen sen, pakkomielleen, se on kuin sisälleni juurtunut kasvi. Ehkä juuri se on rakkautta? Sillä minä rakastan Louta, rakastan häntä niin estottomasti että hävettää. Ja nimenomaan Lou on sijoittanut minuun tämän pakkomielleen, rakkauden.

Renaud Berthier. Hän on yksi aikansa suurista. Legendaarinen. Hän on tehnyt töitä kaikkien giganttien kanssa. Bergman, Kurosawa, Forman, Coppola, Sándor Vadász. Hän ei ole pitkään aikaan tehnyt mitään mestariteoksia, mutta menneisyyttä ei voi pyyhkiä pois, ajattelen myöhemmin, kun hivelen kiiltäviä Oscar-patsaita hänen kirjahyllyssään. Historia ei valehtele, ei edes elokuvan historia.

Ohitamme pikkukaupunkeja, linnoja, palmuja. Lou ajaa vuorta alas ja vuorta ylös. Asfalttitie vaihtuu huomaamattomasti jonkinlaiseen punaiseen hiekkaan, kuvittelen että Kuussa näyttää tällaiselta ja sanon sen Loulle, täällä voisi kuvata Kuuhun sijoittuvan seikkailun.

»Niin, tai ehkä Marsiin», hän vastaa kääntämättä katsetaan tiestä.

Niinpä tietenkäin.

Pysähdymme korkean portin eteen. Lou avaa sen näppäimellä koodin, ja Renaudin talo tulee näkyviin. Se on valtava. Talo on valkoinen, häikäisevän valkoinen, ja sen oikealla puolella on autotallirakennus, mutta Lou ajaa pääoven eteen ja pysähtyy sorapihalle. Pihaa reunustavat täydellisiksi palloiksi leikatut puut ja verenpunaisten kukkien täplittämät ruusupensaat, tässä helteessä niiden hengissä pitämiseen tarvitaan varmasti paljon vettä. Talo on kuin linna. Ja Lou saapuu sinne kuin kuninkaallinen, luontevasti. Hän jättää auton oven eteen ja avaimen virtalukkoon. Myöhemmin autoa ei näy, joku on ilmeisesti siirtänyt sen autotalliin.

»Onko talo vanha?» minä kysyn.

Lou pudistaa päätään.

»Ei, mutta se on suunniteltu niin, että se sulautuu ympäristöön, eikö olekin onnistunut hyvin?»

»Ravisuttava.»

- BTJ

»Kunnianhimoinen.»

- Expressen

»Henkeäsarpaavan klaustrofobinen.»

- Borås Tidning

»Erittäin tyylikäs.»

- Dala-Demokraten

Lou tunnetaan ympäri maailmaa valkokankaiden valovoimaisena tähtenä. Katja sen sijaan on joutunut hylkäämään omat näyttelijänhaaveensa ja seuraamaan Loun menestystä viereltä. Heidän opiskeluaikoina alkanut ystävyytensä ei ole vuosien varrella muuttunut: kun Lou soittaa, Katja rientää paikalle. Vaikka sitten kesänviettoon hulpealle huvilalle Etelä-Ranskaan. Paahteisen auringon alla valheita on mahdoton erottaa totuudesta, ja todellisuus alkaa muistuttaa draaman täyteistä elokuvaa. Mitä tapahtuu, kun kulissit sortuvat?

9 789510 48974 1

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48974-1